

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. T. D.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Milady Horákové 1957/13, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 12/2023 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 28. 6. 2019 u Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „*velvyslanectví v Hanoji*“) žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobkyně měla být zaměstnána na pozici dělník ve výrobě, přičemž se jednalo o volné pracovní místo vedené v systému Centrální evidence volných pracovních míst, která lze obsadit držiteli zaměstnanecké karty.

[2] Ministerstvo vnitra (dále jen „*ministerstvo*“), žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 26. 10. 2022, č. j. OAM-40594-71/ZM-2019, zamítlo a podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozhodlo, že žalobkyni zaměstnaneckou kartu nevydá, neboť její pobyt na území není v zájmu České republiky. Ministerstvo při opakovaném posouzení žádosti žalobkyně vycházelo z nově vytvořené utajované informace č. j. V124/2022-OAM, která se má týkat přímo žalobkyně. Její obsah posuzovalo ve spojení s dříve získanými informacemi o tom, že přihlášení k termínu pro podání žádosti o pobytové oprávnění zajišťovala na velvyslanectví v Hanoji po určité období organizovaná zločinecká skupina. Z utajované informace č. j. V124/2022-OAM podle ministerstva vyplývá, že žalobkyně v konkretizovaných časových obdobích využila služeb této organizované zločinecké skupiny. Ministerstvo rovněž odkázalo na usnesení vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k „*Imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí*“

situace a bezpečnostních rizik“, kterým došlo k pozastavení přijímání žádostí o některá pobytová oprávnění (včetně zaměstnaneckých karet) na velvyslanectví v Hanoji (dále jen „*usnesení vlády č. 474*“). Ministerstvo i na základě tohoto podkladu dovodilo, že Česká republika nemá zájem na pobytu žalobkyně na jejím území. Na námitku žalobkyně, že žádost nepodala prostřednictvím systému Visapoint ani telefonické linky k podání žádosti, které již v roce 2019 nebyly v provozu, ministerstvo reagovalo tak, že nikdy neuvedlo, že by žalobkyně využila služeb organizované zločinecké skupiny „*v souvislosti se žádostí*“, nýbrž, že jejich služeb pouze „*využila*“. Ministerstvo dále uvedlo, že mu není známo, že by žalobkyně v letech 2016 až 2019 podala žádost o udělení pobytového oprávnění u velvyslanectví v Hanoji, o níž by bylo vedeno jakékoli řízení.

[3] Odvolání, které žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva podala, žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214638-4/SO-2022, zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Podle žalované ministerstvo nepochybil, pokud na základě obsahu utajovaných informací žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty zamítlo pro rizika, která jsou důsledkem organizovaného zločinu, která „*mohou oscilovat od rizik čistě bezpečnostního rázu až ,jen‘ po snahu vydělat co nejvíce bez ohledu na pracovní právní předpisy, tedy přesněji za cenu jejich flagrantního porušování*“. Žalovaná dále poukázala na to, že na základě informací, které byly podkladem rozhodnutí o žádosti žalobkyně, vláda rozhodla o zastavení přijímání žádostí o některá pobytová oprávnění na velvyslanectví v Hanoji. Podle žalované se žalobkyně mohla v průběhu správního řízení vyjádřit k tomu, zda služeb organizované skupiny využila či nikoli.

[4] Proti rozhodnutí žalované žalobkyně brojila žalobou, které Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil.

[5] Krajský soud předně uvedl, že ministerstvo postupovalo v návaznosti na jeho předchozí zrušující rozsudek ze dne 16. 3. 2022, č. j. 57 A 20/2021 - 59, tak, že doplnilo původní, podle citovaného rozsudku obsahově nedostatečné, utajované informace o utajovanou informaci č. j. V 124/2022-OAM. Žalovaná přitom rozsudek ze dne 16. 3. 2022, č. j. 57 A 20/2021 - 59, nenapadla kasační stížností. Dále krajský soud poukázal na to, že proti jeho rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 57 A 14/2021 - 56, ve skutkově obdobné a právně shodné věci podala žalovaná kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Azs 389/2021 - 46. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel z utajovaných informací, které byly shodné s původními utajovanými informacemi shromážděnými v nyní posuzované věci. Podle Nejvyššího správního soudu se tyto utajované informace týkají jednak obecných skutečností a tvrzení o migraci z Vietnamu do České republiky, jednak trestné činnosti s tím spojené. Jediným konkrétnějším faktem, který lze v utajovaných podkladech najít, je popis trestné činnosti organizované zločinecké skupiny, která souvisela s fungováním systému Visapoint. „*K závěru, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců], by postačil dostatek indicií např. o tom, že ,služeb‘ této skupiny využila, třeba tak, že by ji uhradila (nebo chtěla uhradit) nějakou peněžitou částku, doporučila využití této cesty jiným vietnamským občanům, případně skupinu nějak jinak podpořila (chtěla podpořit), byť by se tím sama trestného činu nedopustila (tyto příklady uvádí NSS jen hypoteticky a ilustrativně, bez přímého vztahu k této individuální věci). Problém ale je, že v utajované informaci není uvedeno nic bližšího ohledně toho, co žalobkyně skutečně učinila. Tvrzení uvedené v podkladech postrádá potřebné údaje časové, místní a zdrojové.*“ (odst. 10 a 11 zmiňovaného rozsudku).

pokračování

[6] Krajský soud tak vyšel z toho, že podle Nejvyššího správního soudu je třeba přesněji uvést jednak fakta (mimo jiné místní a časové údaje), která popisují chování žadatelky a dále zdroj a způsob jejich zjištění či ověření. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí správnímu soudu přezkoumat správnost závěrů správních orgánů (odst. 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 389/2021 - 46). Krajský soud proto posuzoval, zda nově vytvořená utajovaná informace č. j. V124/2022-OAM dostatečně odůvodňuje závěr, že pobyt žalobkyně na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky pro bezpečnostní rizika související s organizovaným zločinem a pro nezáměr České republiky na pobytu občanů Vietnamu za účelem zaměstnání v nekvalifikovaných profesích.

[7] Krajský soud po seznámení se s utajovanou informací č. j. V124/2022-OAM dospěl k závěru, že tato informace, a to ani ve spojení s původními utajovanými informacemi a usnesením vlády č. 487, ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu neobstojí. Jedná se o záznam pracovnice ministerstva o výsledku nahlížení do trestního spisu vedeného Vrchním státním zastupitelstvím v Praze poté, co Národní centrála proti organizovanému zločinu podala návrh na podání obžaloby v souvislosti s trestnou činností zločinecké skupiny týkající se manipulací s registracemi v systému Visapoint a později i v navazujícím objednacím systému na velvyslanectví v Hanoji. Předmětný záznam je doplněn přílohami, které jsou označeny jako neutajované, přesto je správní orgány žalobkyni nezpřístupnily, aniž by svůj postup jakkoli vysvětlily. Tyto informace po obsahové stránce naznačují možné spojení žalobkyně s činností zločinecké skupiny, ovšem nadále v nich chybí konkrétní údaje časové, místní a zdrojové o tom, co žalobkyně skutečně učinila, resp. měla učinit.

[8] Podle krajského soudu je tak předmětná informace co do podstaty shodná s tím, co bylo obsaženo již v předchozích utajovaných informacích. Jejím obsahem je pouze údaj o tom, že jméno žalobkyně se objevilo v určité databázi, což ovšem neprokazuje, že žalobkyně byla skutečně a vědomě ve spojení (byť i nepřímém) s činností organizované zločinecké skupiny manipulující v jistém období s rezervačním systémem pro přijímání žádostí o pobytová oprávnění na velvyslanectví v Hanoji, respektive, že by z činnosti zločinecké skupiny jakkoli profitovala či ji podpořila.

[9] Krajský soud dále uvedl, že pochybnosti o skutečném spojení žalobkyně s organizovanou zločineckou skupinou posiluje i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ministerstvo totiž uvedlo, že mu není z úřední činnosti známo, že by v letech 2016 až 2019 žalobkyně podala žádost o pobytové oprávnění na velvyslanectví v Hanoji. K opakovaným žádostem žalobkyně o upřesnění, kdy mělo dojít k registraci, při které měla využít služeb organizované zločinecké skupiny, ministerstvo reagovalo vždy vyhýbavě a žalobkyni nesdělilo nic, čím by jí umožnilo se k této stěžejní otázce vyjádřit, případně navrhnout důkazy ve prospěch svých tvrzení.

[10] Podle krajského soudu nelze přehlížet nedostatky fungování systému Visapoint, jakož i z toho plynoucí negativní důsledky pro žadatele o víza, na které upozornil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52. Správní orgány výslovně připustily, že žalobkyně nepodala žádost prostřednictvím systému Visapoint, a uvedly, že jim není známo, že by takovou žádost podala v letech 2016 až 2019. Závěr, že žalobkyně představuje pro Českou republiku bezpečnostní riziko, tudíž

podle krajského soudu nemá dostatečnou skutkovou oporu jak v utajovaných informacích, tak ve správním spisu.

[11] Na tom nemůže nic změnit ani odkaz správních orgánů na další doplňující důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně, jenž spočívá v nezájmu České republiky na pobytu žalobkyně na území České republiky vyjádřeném v usnesení vlády č. 474. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, zdůraznil, že v případě žalobkyně nebyla řešena otázka přijatelnosti její žádosti o pobytové oprávnění, ale jednalo se o věcné posouzení, zda jsou v jejím případě splněny zákonné předpoklady pro udělení pobytového oprávnění ve formě zaměstnanecké karty, či nikoli. Takové posouzení musí vycházet z konkrétních okolností případu žalobkyně, nikoli z obecně deklarovaného zájmu vlády na regulaci počtu žádostí, které budou přijaty k věcnému posouzení na velvyslanectví v Hanoji.

[12] Krajský soud dále přisvědčil námitce, že postupem správních orgánů bylo zasaženo do procesních práv žalobkyně. Žalobkyně usilovala o to, aby jí správní orgány sdělily alespoň podstatu důvodů, pro které je označována za bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Mimo jiné navrhovala, aby ministerstvo označilo konkrétní registraci či službu, kterou měla údajně využít od zločinecké skupiny. Jak ministerstvo, tak žalovaná na tyto žádosti a návrhy žalobkyně nereagovaly a svůj postup v rozhodnutích ani náležitě neodůvodnily. Ministerstvo nadto zdůraznilo, že nikdy netvrdilo, že by se žalobkyně přímo podílela na činnosti zločinecké skupiny, ani že by využila služeb zločinecké skupiny k podání žádosti. Žalovaná naopak k odvolací námitce, že ministerstvo nezařadilo do správního spisu informaci týkající se předchozího řízení o žádosti žalobkyně, uvedla, že ministerstvo odkázalo na řízení vedené o předchozí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty a že není důvod, proč by součástí spisového materiálu měla být registrace podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint (str. 6 rozhodnutí žalované). Krajský soud proto přisvědčil žalobní námitce, že odůvodnění správních rozhodnutí působí zmatečně, neboť jsou ve vzájemném rozporu. Tento lapsus podle krajského soudu posiluje skutečnost, že žalobkyně se nedozvěděla konkrétní časové období, kdy měla využít služeb zločinecké skupiny. Je tak zjevné, že žalobkyni se ze strany správních orgánů nedostalo sdělení alespoň podstaty důvodů, pro které má v jejím případě hrozit bezpečnostní riziko dovozované z činnosti zločinecké skupiny, která manipulovala s registračními systémy na velvyslanectví v Hanoji do cca poloviny roku 2018.

[13] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku.

[14] Stěžovatelka namítá, že postupovala v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu při posuzování utajovaných informací z hlediska jejich věrohodnosti a přesvědčivosti. Jak je patrné z průběhu správního řízení, stěžovatelka opakovaně rušila rozhodnutí ministerstva proto, aby shromáždilo takové informace, které by s ohledem na povahu věci obstály ve světle judikatury správních soudů. Teprve nově vytvořená utajovaná informace č. j. V124/2022-OAM blíže konkretizovala předchozí utajované informace ve vztahu k žalobkyni. Podle stěžovatelky takto doplněné utajované informace ve svém souhrnu a vzájemné souvislosti již odpovídají judikатурním požadavkům. Lze v nich nalézt informace o tom, že žalobkyně skutečně byla v určitém spojení s činností zločinecké skupiny, a představuje tak bezpečnostní riziko pro Českou republiku.

pokračování

[15] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobkyni nebyla ve správním řízení sdělena podstata důvodů, pro které má v jejím případě hrozit bezpečnostní riziko dovozované z činnosti zločinecké skupiny, která manipulovala s registračními systémy na velvyslanectví v Hanoji do poloviny roku 2018. Správní orgány neupřely žalobkyni možnost vyjádřit se k tomu, zda služeb zločinecké skupiny využila či nikoli, což ovšem neučinila.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že argumentace stěžovatelky neodpovídá kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož stěžovatelka nenapadá žádný právní názor krajského soudu, ale pouze všeobecně rozporuje skutkové úvahy a závěry, které soud v rozsudku uvedl ohledně obsahu utajovaných informací.

[17] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Podle tohoto ustanovení *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[18] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a uplatňuje se v něm i obecný princip *vigilantibus iura scripta sunt* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, č. 312/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel tak má mimo jiné povinnost označit rozsah, v jakém napadá rozhodnutí krajského soudu, a skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti. Takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) je Nejvyšší správní soud vázán.

[19] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že v řízení o kasační stížnosti je dle § 105 odst. 2 s. ř. s. povinné zastoupení advokátem (resp. v případě stěžovatelky za ni musí jednat zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie). Smyslem toho je, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a obsahovaly (pokud možno) kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu.

[20] Kasační stížnost stěžovatelky obsahuje celkem tři strany textu, přesto v ní Nejvyšší správní soud nenalezl věcnou polemiku se závěry krajského soudu, a tedy ani žádnou projednatelnou námitku. Stěžovatelka sice tvrdí, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neuvádí však, v čem by měla nesprávnost závěrů krajského soudu spočívat.

[21] Převážnou část kasační stížnosti tvoří rekapitulace dosavadního průběhu řízení. Poté stěžovatelka uvádí, že trvá na tom, že zkoumala, zda utajované informace vykazují znaky věrohodnosti a přesvědčivosti. Krajský soud však rozhodnutí stěžovatelky nezrušil z důvodu, že by tuto skutečnost nezkoumala. Toto tvrzení stěžovatelky se tak mýlí s důvody rozhodnutí krajského soudu.

[22] Následně stěžovatelka v kasační stížnosti pouze deklaruje přesvědčení o správnosti svých závěrů a prostý nesouhlas se závěry krajského soudu. Takto obecně formulovaná tvrzení, zejména v kontrastu s podrobným odůvodněním rozsudku krajského soudu

(viz argumentaci krajského soudu v odst. 36 až 62 napadeného rozsudku shrnutou též v odst. [5] až [12] tohoto usnesení), nelze považovat za řádné kasační námitky, které by bylo možné podřadit pod některý z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka totiž – kromě prostého nesouhlasu – nereaguje na argumentaci krajského soudu.

[23] Jako kasační námitku nemohl Nejvyšší správní soud posoudit ani tvrzení stěžovatelky, že správní orgány žalobkyni neupřely efektivní obranu ve správním řízení, jelikož se mohla vyjádřit, zda služeb organizované zločinecké skupiny využila či nikoliv. Tutéž argumentaci totiž stěžovatelka uplatnila již v řízení před krajským soudem, který se s ní v napadeném rozsudku podrobně vypořádal (viz odst. 59 až 62 napadeného rozsudku, případně též odst. [12] tohoto usnesení). Ani na tuto argumentaci krajského soudu přitom stěžovatelka v kasační stížnosti nereaguje.

[24] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že rozhodnutí stěžovatelky se opíralo o utajované informace, jejichž utajení musela stěžovatelka při přípravě kasační stížnosti respektovat. To ji však nezavazuje povinnosti, aby uvedla **konkrétní důvody**, pro které rozsudek krajského soudu napadá. Ostatně krajský soud utajení uvedených informací respektoval, přesto dokázal přezkoumatelně popsat důvody, pro které shledal rozhodnutí stěžovatelky nezákonným. Pokud stěžovatelka měla za to, že žalobkyni dostatečně informovala o podstatě důvodů, které vedly k zamítnutí její žádosti o vydání zaměstnanecké karty, mohla v kasační stížnosti např. uvést, co konkrétně žalobkyni sdělila, kdy a kde tak učinila a proč takové sdělení považuje za dostatečné. Stejně tak pokud byla stěžovatelka přesvědčena, že utajované informace poskytují dostatečnou podporu pro závěr, že žalobkyně představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku, mohla uvést (alespoň v obecné rovině), z čeho tak usuzuje a v čem byly úvahy krajského soudu chybné. Nic z toho však stěžovatelka neučinila.

[25] Nejvyšší správní soud dodává, že nebylo namístě stěžovatelku vyzývat dle § 109 odst. 1 s. ř. s. k odstranění výše uvedených vad. Dle usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, slouží § 109 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. které neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. však není určen k tomu, aby soud, který obdrží text představující se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího účastníka v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.

[26] S ohledem na důvody výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[27] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu